

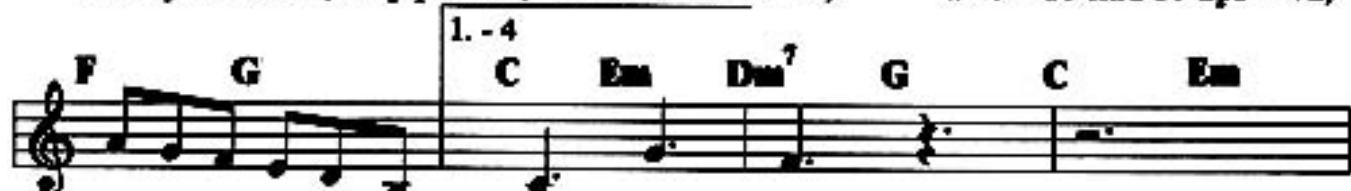
1. Z Těš-na vy-jíz-dí vla-ky co čtvrt ho-di - nu,

vče-ra jsem ne-spal a a-ni dnes ne-spo-čí - nu,

sva-tý Me-dard, můj pa-tron, tu-ká si na če-lo, a-le do-kud se zpí - vá,

ješ-tě se ne-u-mře - lo, hó, hó.

lo, hó, hó, že do-kud se zpí - vá,

je-ště se ne-u-mře - lo.

2. Ve stánku koupím si housku a slané tyčky,
srdce mám pro lásku a hlavu pro písničky.
Ze školy dobře vím, co by se dělat mělo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumfelo.

4. Stokrát jsem prohloupil a stokrát platil draze,
houpe to, houpe to na housenkové dráze.
I kdyby supi se sítali na mé tělo,
tak dokud se zpívá, ještě se neumfelo.

3. Do alba jízdenek lepím si další jednu,
vyjel jsem před chvílí, konec je v nedohlednu.
Za oknem mňhá se život jak leporelo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumfelo.

5. Z Těšna vyjíždí vlaky až na kraj světa,
zvedl jsem telefon a ptám se: Lidé jste tam?
A z veliké dálky do uší mi zaznělo,
že dokud se zpívá, ještě se neumfelo,
že dokud se zpívá, ještě se neumfelo.

1. Hdyž sem šel vod Do-ma - žlic, ne - sl sem pu - tu kva - snic;
 dro - bet sem pro - dá - val, dro - bet sem roz - dá - val,
 sám sem si ne - ne - chal nic. nic.

2. Hančičko šefáruva,
 ty nemáš husy doma,
 [:ty je máš v ječmeně,
 di na ně, vyžeň je,
 hajť není žádná škoda.:]

3. Hančičko šefáruvic,
 neříkej žádnýmu nic,
 [:neříkej paňmámě,
 hani pantátovi,
 že my se rádi máme.:]

4. Hančičko, kulatej sjet,
 počkyj na mě sedum let.
 [:Já na tě nepočkám,
 tebe se nedočkám,
 ty si malýj pacholek.:]

1. Já se dycky vo-hlí-dám, vo-hlí-dám k do-ma - žli - ckým

za - hra - dám; a - sli je tám e - ště mo - dro -

o - ký děv - če, já si na ně za - vo - lám.

2. Ha já je tám nevidím, nevidím,
hani je tám neslyším;
s kym pa já se eště, moje zlatý děvče,
s kym pa já se potěším?

3. Na dolině rymíček, rymíček,
napájí tám Jeníček,
štyry koně vraný, pěkně hučesaný,
je zkrvácený šecek.

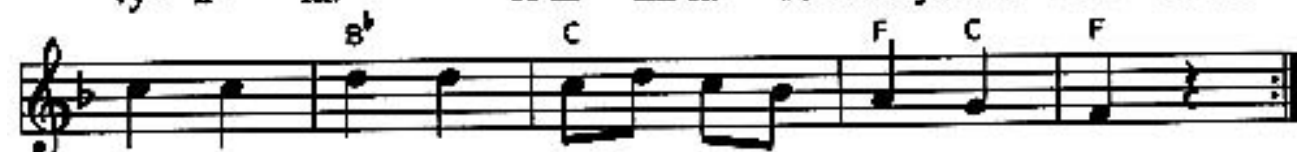
4. To není krev z koníčka, z koníčka,
to je z mýho Jeníčka,
že ho posekala, že ho posekala
ta vojancká šavlička.

1. Plet-la v kyt-ku roz-ma-rý-nu, de-va-te-rý
2. Po vo-dě-n-ce ne-hlu-bo-ké, která teče
3. Tek-la vo-da po-dle mlý-na, do spla-vu se

bo-ží květ. Há-ze-la jí po vo-dě-n-ce, há-ze-la jí
v tu stra-nu. Po-věz ty mi, roz-ma-rýn-ko, po-věz ty mi,
vy-li-la. A ta mi-lá roz-ma-rýn-ka a ta mi-lá

po vo-dě-n-ce, a-by plu-la v ší-rý svět.
roz-ma-rýn-ko, kam až já se do-sta-nu?
roz-ma-rýn-ka na ko-lo se chy-tí-la.

Jistě každý uhodne,
proč jsou právě toho dne
nezvedení kluci zdejší
o poznání zdvořilejší
a holčičky způsobné.

Čerti na okýnka buší,
andělíčkům křídla sluší.
Mikuláš se vlídně dívá,
ve svých saních dárky skrývá –
přivezl jich plnou nůši.

_____ **A. Zdražilová**

Paní zima oblékla si bílý šat,
sluší jí to co vám budu povídat.
Velké přání má, brzičko se vdát,
neví ale kdo prý o ni bude stát.

Proč ta bílá dáma tolik pospíchá?
Najdem pro ni nejlepšího ženicha.
Ani netřeba dávat inzerát.
My už víme, kdo ji bude míti rád.

Děti hádejte, kdo by to mohl být?
Kdo by se moh paní zimě zalíbit?
Uhodli jste to! Ano je to tak!
Nejmilejší ženich bude sněhulák.

_____ **Z. Tatičková**

Ať nebe už se kalí
a od hor vanou chlady,
ať z luk se mlhy valí
a vrány táhnou lady,
ať holé v sadu štěpy,
ať zlatý list se honí,
v mé stodole zní cepy,
mně nový chleba voní.

Ať odletěli ptáci
a sněhy větrem fičí,
jsem brzy hotov s prací
a mé ozimy klíčí. **A. Zíta**

Jede paní zima jede,
vločky v kočáře si veze.
A když vítr zafouká
bílé vločky rozfouká.
Letí, letí, kam jen chtějí,
točí se a dovádějí.
Naposled se zatočí,
do kočáru naskočí.

Zavoláme bílé vločky.
půjdou tiše jako kočky.
Mrazík bude polku hrát,
bude s námi tancovat.
Mrazíku, mrazíku,
neštípej do nosíku.

_____ **S. Lédlová**

V ledové sluji
z jinovatky krajku
okolo hrdla krásná paní má.
a zpívá šeptem,
zpívá uspávanou,
a je to píseň celá stříbrná.

V zavátých úlech
včely střeží med,
ve sněhu zajíc
udělal si jamku,
a spi, můj hochu,
už i medvídek
celý se schoval
do zimního spánku.

V ledové sluji
z jinovatky krajku
okolo hrdla krásná paní má
a zpívá šeptem,
zpívá uspávanou
a celou zem tou písni uspává.

K. Zavoralová

Za vločkou padá třpytná vločka
a letíc tiše ptá se jí,
kam spěchá, ať jen chvilku počká.
A pak se sešly v závěji.
Už do ticha, už ve stíny
čas sprádá vás jak vteřiny,
sněhové vločky!

Než napije se z kalužiny
pták zpívající o závod,
budou z vás dávno ve tmě hlíny
jenom dvě drobné kapky vod;
budou z vás stonky plavuně,
která se plazí bez vůně,
sněhové vločky!

A co jsme my v tom koloběhu,
utkáni jenom z vodních par?
Vždyť tančíme jak vločky sněhu
pro život nových, příštích jar.
A do ticha a ve stíny
čas sprádá nás jak vteřiny,
sněhové vločky.

_____ V. Marečková

Po sněhu půjdu čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou.
Vánoční země je mým cílem.
Až hvězdy vyplavou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
až noční půjdu tmou.

Tu ztichnu tak, jak housle spící,
a malý, náhle, dětinský,
a v rukou žmolám beranici,
včarován v ticho mýtiny,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
svých slz až přejdu bystřiny.

Mír ovane mne, jak by z chléva,
v němž vůl a oslík klímají,
světélka stříknou zprava, zleva,
noc modrá vzlykne šalmají,
tu budu blízko již.

Ach, jsem tak blízko již,
snad pastýři mne poznají...

_____ K. Fustinoni

Aleluja

G Emi G Emi

G Emi G Emi
Je všude klid a padá sníh do bílých ulic svátečních

C D G D
Jen tichá píseň nocí tiše krouží

G C D Emi C
Když její tóny doznějí tak všichni lidé s nadějí

D H7 Emi
A pokorou zpívají Aleluja

C Emi C GDG Emi G Emi
Aleluja, aleluja, aleluja, alelu...ja

Melodii už dávno znáš odkud – jen sotva vzpomínáš
A přesto tvoje srdce rozechvívá
Ta píseň stará stovky let co v myšlenkách tě vrací zpět
A srdce zvonů znějí Aleluja

Aleluja...

A tóny lehké jako dým se snáší ztichlým náměstím
Kde nad Betlémem září hvězda bílá
Ta píseň něžná jako dech teď zní žebrákům na schodech
I zlatým trůnům králů Aleluja

Aleluja...

Tak poslouchej ten její hlas co vrací se ti zas a zas
A zlatá záře nad obzorem sílí
Ať strach a zloba pomínou nad zasněženou krajinou
Teď letí k hvězdám nápěv Aleluja

Aleluja...

Běžel pes po městě a potkal člověka.
Člověk je jako pes, jenomže neštěká.
A pes mu povídá:
Pojď se mnou, brachu, k nám,
o Štědrém večeru nemá být nikdo sám.

Toulavý člověče, vezmu tě do smečky,
psí máma usmaží voňavé řízečky.
Dáme si horký punč, budeme veselí,
však i psí Ježíšek ti něco nadělí.

Člověk je jako pes,
když ho má někdo rád,
chce se mu skotačit a je mu akorát.
A tak šel s hafanem a za čtvrt hodiny
usedl ke stolu v kruhu psí rodiny,
jedlička svítla a došlo na dárky,
našli mu zánovní papuče z almárky.

A byli veselí, zpívali koledy,
s cukrovím na míse obešli sousedy.
A člověk skotačil s malými štěňátky,
byly to Vánoce skoro jak z pohádky.
Člověk je jako pes, to nikdo nezmění,
až na to, že nemá ocásek k vrtění.

M. Urválková

Dříve, než ze stromečku opadá jehličí,
lůžko ti jmelím ozdobím,
dám fotku do rámečku, olovo zasyčí,
tvůj krajíc chleba ráno ptákům rozdrobím.

Za tebe sfouknu svíčku, jablko rozkrojím,
bude to hvězda, či snad kříž,
tvé jméno na balíčku k ostatním připojím,
to abys nemyslel, že už k nám nepatříš.

Za okny spadla vločka a zvonek cinká,
Ježíšek zavřel očka a tiše spinká,
Josef mu ustlal měkce v krabici od
kolekce,
spí, tichounce spí.

Kus loje pro sýkory, na stole cukroví,
od zítřka noci ubývá,
mráz cukrem pokryl hory, panáček
hadrový
a jedna židle, jedna židle přebývá.

P. Marečková

Ve sněhu který zrána napad
táhnou se černé šlépěje
jak listí v říjnu žlutne západ
jak stromy staré aleje
Krev slunce stéká po sněhu
a mrazem ztuhlá krajina
zarudlá řeka bez břehů
a bez ryb zvolna usíná
Jen dlouhý řetěz
černých stop
trhá sních
kdo to tu šel
štěstí či hrob
hledal v závějích?

O. Souček

Zatímco všude hořelo v kamnech
zpocenou tváří
do sněhu pad
ta jarní vůně dýchla až na mne
když pod jeho tělem zem začala tát
Bylo to dobré divadlo
přes sklo se dívat jak byl sám

Poslední dobou špatně usínám
Tak málo sněhu napadlo
a mně který jsem za sklem v teple
zbývá pramálo naděje
že vůbec někdy vítr sněhem
ty černé stopy zavěje.

P. Fuxa

Betlémská světýlka nesou se tmou,
na stromech září s oblohou,
šedý mráz přírodě korunu strojí,
na oknech ledové obrazce zdobí.

Pokoj se jehličím s purpurou provoní,
Ježíšek možná i přijede na saních,
cukroví na míse a světla svíce,
vánoční koledy a salát v míse.

V červeném jablíčku uvidíš hvězdičku,
po vodě pustíš z oříšku lodičku,
popluje daleko, popluje v dál,
sváteční nálada zahalí kraj.

V srdeční krajině teplo se rozvlní,
duše se obalí vánoční nadějí,
do očí dětiček vloudí se těšení,
tisíce lidiček ukončí běsnění.

Podání rukou od srdce jdou,
pohledy očí zasněné jsou,
lidé se scházejí a šťastní jsou,
užij si pohodu Vánoce jdou.

A. Pokrývková

1. Sto-jí vr-ba ko-ša-tá, hej, haj, ko-le-da,
 ní ko-za ro-ha-tá, hej, haj, ko-le-da.

2. Přišel tě k ní kmotr vlk,
 hej, haj, koleda,
 natahuje na ní krk,
 hej, haj, koleda.
3. Paní kmotra, pojď dolů,
 hej, haj, koleda,
 a já dolů nepůjdu,
 hej, haj, koleda.
4. Ty máš velký zubiska,
 hej, haj, koleda,
 natáh bys mi kůžiska,
 hej, haj, koleda.

1. Čas ra-dos-ti, — ve-se-los-ti svě-tu na-stal ty-ní,
 neb Bůh věč-ný, — ne-ko-neč-ný na-ro-dil se z pan-ny.
 V měs-teč-ku Bet-lé-mě, v jes-lič-kách na slá-mě
 le-ží ma-lé — pa-cho-lát-ko-na zi-mě.

2. Co jsme všickni lidé hříšní radostně čekali,
 to anjelé dnes vesele nám jsou zvěstovali.
 [:A protož plesejme, všickni se radujme,
 pacholátku, nemluviátku zpívejme.:]
3. Spasiteli, kvítku milý, Pane nás Ježíši,
 z čisté panny narozený poklade nejdražší.
 [:Králi náš, Pane náš, skloň se k nám jako Pán,
 dej milosti své radosti dojít k nám.:]

My malí koledníci
jsme z dálky přišli k vám
a noviny vám nesem,
co udály se tam.

Je pravda každé slovo
a žádné slovo lež;
my zazpíváme rádi,
vy poslouchejte též:

Až z Betléma jsme přišli,
tam všecko plesá dnes,
jen jeden tam se mračí,
to král je Herodes.

Tam zrodilo se děcko,
jak neviděl ho svět,
to zrovna jako v zimě
by májový byl květ.

Že bylo, jako kvítek
se v poli rozvíje:
byl pěstoun jeho Josef
a matka Marie.

_____ T. Hospodková

A zrodilo se v chlévě,
když noci bylo půl,
a hráli jsou je v jeslích
jen oslátko a vůl.

Však jak se narodilo,
hned o tom vyšla zvěst,
neb nad Betlémem svítla
ta nejkrásnější z hvězd.

A celý svět ji spatřil
a dary své tam nes',
a v paláci se mračil
jen ten král Herodes.

Jak neměl by se mračit,
a jak pak by se smál,
když na tisíckrát větší
než on se zrodil král.

Ba, v jeslích král byl větší,
než na trůnu kdy žil,
a dary, které dostal,
hned chudým rozdělil.

_____ M. Urválková

A ovečku kdo přines',
jich pět si hnal i víc
a dukátek měl v kapse,
kdo dříve neměl nic.

Ba, od počátku země
tak šťasten nebyl svět.
Jak Herodes to slyšel,
hned hněvem celý zbled'.

Tak rozlítil se velmi;
a krutý rozkaz dal,
by zavražděn v té chvíli
byl chudých lidí král.

Však anděl Boží ve snách
to Panně Marii řek';
té noci s Jezulátkem
se dali na útěk.

A na oslátko sedli
a měli velký spěch; —
tu potkali jsou teprv
nás koledníky z Čech.

_____ Z. Chourová

Neb spatřili jsme také
tu nejkrásnější z hvězd
a do Betléma vyšli;
však daleko tam jest.

Jak Ježíšek nás viděl,
hned řek': Ty Čechy znám,
těm dát bych měl tak mnoho,
však nic už nemám sám.

Já zlato, myrhu rozdal
už těm, kdo přišli v čas,
vy, Češi, jako vždycky,
jste přišli pozdě zas.

Leč přece, dítky, domů
chci aspoň vzkaz vám dát:
že milým Jezulátku
jen ten, kdo vás má rád.

A těm, kdo jsou tak chudí
a duší nevinní,
co dobrého kdo dělá
že mně to učiní.

_____ L. Dostálek

A Panna Maria libě
se pousmála hned,
a jeli do Egypta,
a my šli do Čech zpět.

My malí koledníci
jsme z dálky přišli k vám
a povídáme jenom,
co Ježíšek řek' sám.

Ať po jablíčku dáte,
neb co kdo může dát, —
vám splatí Jezulátko
to v nebi tisíckrát.

R. Groulík

1. By-la ces- ta, by- la u- šla- pa- ná.

Kdo ju šla- pal, kdo ju šla- pal, Matka Kris- ta Pá- na.

2. Postřehla ju tam svatá Alžběta:

/: Kam ty kráčíš, :/ sestřičko má milá?

3. Kráčím sestro, kráčím do kostela,

/: poslúchat mše, :/ svatého Nešpora.

4. Nechod', sestro, nechod' do kostela,

/: povídajú, :/ že porodiš syna.

Máš ho zrodit na ty slavné hody,
když zamrznú, když zamrznú,
ve studénkách vody.

A co by to za novina byla,
kdyby panna, kdyby panna
syna porodila.

Porodila v ty vánoční hody,
co zamrzly, co zamrzly
všecky všady vody.

Není ptáčka, není křepelice,
samé zimy, samé zimy,
samé metelice.

Enem jedna voda nezamrzla,
kde Maria, kde Maria
pro vodu chodila,
by Ježíšku, by Ježíšku
kúpel udělala.

Aj, dnes v Betlémě veselá novina
že panna čistá porodila syna.
Kristus se zrodil, nás osvobodil
andělé hrají, krále vítají,
pastýři zpívají, u jeslí klekají
divy ohlašují.

Maria Panna dítě ovinuje
a Josef starý, on je opatruje.
A tři králové z východu přibyli,
dary převzácné dítěti složili.
Pojďme ho s nimi přivítat společně,
krále nad králi, který vládne věčně.

_____ **L. Bohunická**

Copak je to za znamení
na obloze nebeský,
že by ony vydávaly
měsíc, hvězdy, paprsky?
Vyšla hvězda od východu,
ta nám dala znamení,
že je malý Jezulátko
v Betlémě narozený.

Jak jsem já o tom uslyšel,
stádo jsem v poli nechal,
běžel jsem k svým kamarádům,
radost tu jim zvěstoval.
Oni za mnou pospíchali
tam do Betléma města,
aby dítě uviděli,
byla radostná cesta.

A my všichni nemeškejme,
do Betléma pospěšme,
Jezulátko roztomilé
libým zpěvem potěšme.
Leží v plenkách pacholíček,
Maria ho kolíbá,
Josef hlídá u jesliček,
vůl a osel zahřívá.

M. Stehno

Já malý přicházím koledovat,
co umím o Kristu prozpěvovat,
že se narodil v Betlémě v chlévě
chci zvěstovat.

Chudý je, nahý je, trpí zimu,
kdybych měl, co bych chtěl,
dal bych jemu
já malý žáček, plínu i fráček
i peřinu.

Dost málo darujte, groš neb zlatý,
budete po smrti za to vzati
do nebe jistě, pravím na místě,
mezi svatý.

Jestli nic nedáte, nebroukejte
a na mé zpívání nekoukejte.
Až větší budu, líp zpívat budu,
jen počkejte.

_____ **O. Souček**

Hoši, honem vzhůru, půjdem na koledu
spěšně vstávejte
narození Páně oslavovat budem,
jen se chystejte.

Děvčata, vy zpívat budete pomáhat
libými hlasy,
ať se množí sláva vždycky neskonalá,
pro všechny časy.

Dvanáct hodin bije, anděl prozpěvuje
z nebe vesele,
že se narodil nám země i nebe král
z Panny Marie.

Vám též hospodáři přejem
ať se daří všecko, co máte
v domě i na poli, v stodole, kdekoli
kde co necháte.

P. Fuxa

D *A* *D* *A⁷* *D*
 Ště - stí, zdra - ví, po - koj sva - tý vin - šu - je - me vám,
D *A* *D* *A⁷* *D*
 nej - prv pa - nu ho - spo - dá - ň, pak va - šim dí - tkám!
D *D*
 Zda - le - ka se be - ňe - me, no - vi - nu vám ne - se - me,
D *A⁷* *D* *A⁷* *D*
 co jest se nám při - ho - di - lo v mě - stě Be - tlé - mě.

Narodil se tam synáček posílá mě k vám,
 byste mu koledu dali – však já mu ji dám.
 Chlebíčka nechce bráti, nakrmila ho máti,
 rač tolárek, neb dukátek máte poslati.

Pěkně prosím, odbud'te mě, nemám tu kdy stát,
 ještě musím do Betléma dítko kolíbat.
 Dítko to je bohatý, v nebi vám to zaplatí,
 že se budete po smrti s ním radovati.